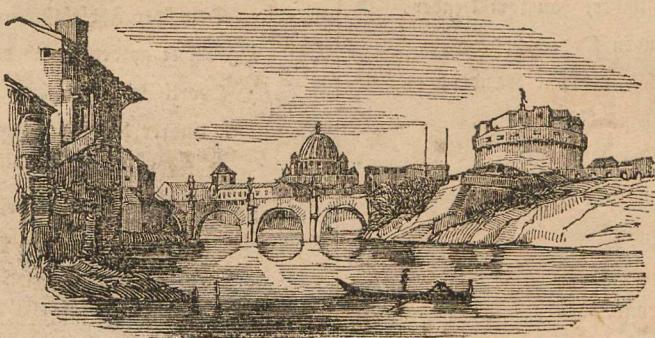


My Portefeuille
I 1843.

NYP
1893

De Danskes Julefest i Rom 1844.



Scenen er en festlig oplyst Sal; i Midten et
Juletræ af Laurbær og Myrther, pyntet med
Julelys, friske Roser og Dranger.

Julens Engel taler:

Lykkelig Juul! J, som er' samlet her!
Lykkelig Juul jeg ønsker Eder Alle!
J hende mig, J veed, jeg har Jer kør,
Thi Julens Engel Stovets Børn mig kalde.

Nys dandfed vi — jeg og de andre Små —
Omkring det store Juletræ i Himmel —
O hvilken Fryd, det kan J ei forståae!
O hvilken Jubel, hvilken lydig Stimlen!
Med røde Roser pynted Træet vi,
Og Guldranger funkled i deis Grene;
De blanke Stjerner sad som Lys deri
Og funklede saa milde og saa rene;
Til Glæstiens Lyd og Gigens muntre Klang
Vi hopped Alle glade omkring Stammen;

Vi løe, vi jublede, vi sang og sprang,
Saaledes som kun Engle lege sammen.

Men som vi mored os nu allerbedst,
Da tænkte vi paa Eder i vor Glæde,
J Stakler, der ei komme tor som Gjest,
Hvergang der er i Himmel'en en Fest,
Men ak! maae staae derudensfor og græde.
O J kan troe, vi tænke paa Jer tidt
Dg titte ofte ned til Jer fra Himmel:
Naar J er gode, saa staaer det os frit,
Saa tor vi more os ved Jordenvrimlen; —
Men ak, naar J er' onde, naar J synde,
Da tor vi ikke see paa Jer, da drager
Gud Fader Skyens Slør for Himmelens Blaae,
Da græde vi for Eders Skyld, vi Småa,
Da mister Himmel selv sin Glands og Inde,
Og i dens Harmoni sig blande Klager.
O hvorfor synde J? hvil er J ei
Bestandig barnslige, bestandig gode?
Da var Jer Himmel altid lige blaa,

j.m. 5/13/1950

Da kom der aldrig nogen Sky derpaa,
Da var I selv langt mere veltilmode,
Da kunde vi med Ord og Tale
Bestandig Eder troste og hysvale!

See, derpaa tænkte vi midt i vor Fryd!
Da smilte Himmelens Fader, han som hjender
Enhver vor Tanke uden Ordets Lyd,
Da smilte han og slog med sine Hænder; —
Men vi, vi fattede hans Blink,
Og mere suelst end Lynets Blink
Hvor brød en Green, en underfuld
Af Juletræets Stamme,
En Green med Rosens Rødt, Drangens Guld,
Med Laurens eviggronne Blad
Og blanke Julelys, der muntert flammie;
Og som en Duestok, der spredes ud,
Slo i fusende fra Himmel vi til Jorden,
Til Fattigmand og til den Rige,
— I Himmel er' de alle lige! —
Til Store og til Smaa,
— I Himmel er der Førstsel ei derpaa! —
Til Øst og Vest, til Syden og til Norden.

Jeg bringer Eder denne. Glæd Jer nu
Og dans med mig omkring den skønne Gave,
Men kom I Eders Glæde dog i Hu:
Det er en Green fra Paradisets Have!

Sang omkring Træet.

Med Jubel Barnet gaaer sin Gang
Om Juletræets Grene,
Og Inglingen med munter Sang,
Helfst naar han ei gaaer ene;

Den stærke Mand et Veemodssmål
De gyldne Grene sender,
Selv Gubben, ramt af Aldrens Piil,
Udstrækker sine Hænder.

Men over denne Scene staaer
Den store Fødselsstjerne,
Og om et gyldent Haab den spaer,
Hvoril vi lytte gierne.
Den tindrer hist fra Skyens Som —
O for den atter svinder,
Vi drømme vil en Barndomsdrøm
Med gyldne Haab og Minder!

Nogle af Deviserne.

Med en Pousserstok til Thorvaldsen.

1.
For at poussere sig paa Jord en Tomme over
Brimsen,
Saamange Midler bruges der — dem alle hjender
Himlen.
Du har med denne lille Stok for Alle, som forstaae
Dig,
Pousseret Dig saa høit tilveirs, at Ingen meer
kan naae Dig.

2.

See denne lille Stok, som nu
Heel Mangen vistnok vrager,
Vlier til en Herrestav, naar Du,
I Haanden blot den tager.
Et Kongespiir den bli'er paastand
Med Kræsten fra det Hoie,
Et Scepter, hvorfor vildt om Land
Sig Kunstens Born skal boie.

**Med en Conchylie-Ning, hvori der er
staaret en Uv.**

Til en Dame.

Den Uv, som her i Ningen springer,
Var forhen glubst og vild, — men har man vel
feet Magen!

Hos Dem den blev saa tam og velopdragen,
At De kan snoe den, tænk! om Deres Finger.

Med en Tambourin.

1.

Naar mangen Dor Du banker paa
Og Glæden ei kan finde,
Saa bank paa mig, og Du skal see:
Her er den altid inde!



2.

Il bel splendor dell' luna nel giardino,
Il suono del tamburro e il vino,
E una rosa, bella, fiorita —
Che gioja, caro mio! e che vita!

**Med en Papiirpresse, hvorpaa en
Bronze-Hiirbeen.**

Hvis man tør troe paa Nygter her,
Saa er det nogle stemme Krægetær,
Hvormed Du pleier dit Papir at zire.
See derfor raaber denne Hiirbeen: „O!
For Guds Skyld, skriv dog blot som En paa To,
Og skriv dog ei som En, der gaaer paa Fire!“

Med et Amors Pilekogger.

Til en Dame.

Et farl'gt Baaben kom i Deres Haand,
Et Bundt af Elsstovsgudens gyldne Pile; —
Brug dem kun sparsomt og med kjærlig Haand,
Hvis ikke: lad i koggeret dem hvile!

Saa grum en Skytte aldrig Jorden saae,
Som denne Knegt, der saarer og forsvinder;
Men hvordan skulde det os Stakler gaae,
Hvis han endnu sik slige Hjælperinder?

Med en Æsse Oblater.

Hvis det paa Billien blot kom an,
Du sik bestemt en gylden Daase med Dukater;
Men Ennen ei mob Billien holder Stand:
Thi maa Du noies med en Æsse med Oblater.

Med en Naalepuude.

Til en Dame.

En Naalepuude meget Ondt maa doie
Af Naale med, og Naale uden Die:
Saa kan man tænke sig, hvad i den venske Side
De stakkels, stakkels Mandfolk dog maae lide.

**Med en Skjorteknap, hvorpaa et Vesta-
tempel i Mosaik.**

At Vesta Neenhedens Gudinde var,
Behøver man vel ikke Dig at lære;
Og da din Skjorte denne Knap nu har,
Saa kan i Gjerningen Du hende øre; —
Dog undskyld Dig for Alting ei dermed,
At her i Roma for Exempel
Kan tidt man paa et smudsigt Sted
Gaae see et overmaade deiligt Tempel.

Sang omkring Træet.

Med Jubel Barnet gaaer sin Gang
 Æm Juletræets Grene,
 Og Inglingen med munter Sang,
 Hælft naar han ei gaaer ene;
 Den stærke Mand et Beemodssmøil
 De gyldne Grene sender,
 Selv Gubben, ramt af Aldrens Piil,
 Udstrekker sine Hænder.
 Men over denne Scene staar
 Den store Fødselsfjærne,
 Og om et gyldent Haab den spaar,
 Hvortil vi lytte gjerne.
 Den tindrer hist fra Skyens Søm —
 O for den atter svinder,
 Vi drømme vil en Barndomsdrøm
 Med gyldne Haab og Minder!

Englens Farvel.

Nu har vi spøgt og leet og leget sammen,
 Nu maae vi fælles ab — farvel! farvel!
 Mig venter evig Glæde, varigt Held,
 Jer venter Eders Jordlys Sorg og Gammnen.
 Nu maa jeg bort. I tor ei følge med,
 Dog trost Jer, thi vi sees igjen ad Aare, —
 Dog ikke her, nei paa det elste Sted,
 Der stued Eders Barndoms Smil og Taare.
 Der skal til Juul vi samles mangen Gang
 Og mindes disse Timers sorte Lykke —
 Indtil med mig paa Evighedens Bang
 Til en evig Juul kan samles trygge!

S. W. Solst.

Felicia Forconi.

Denne Sangerinde, der hos os har vakt en Begeistring, som ellers kun bliver de eminente Talenter tildeel, er født i Florent den 9de Novbr. 1819. Begavet af Naturen med en ualmindelig Stemme, en sterk og levende Følelse og en luttret æsthetisk Sands, der er nødvendig for Enhver, som med Held vil betræde Scenen, begyndte hun allerede tidligt at fåste Tanken paa det Maal, hun havde for Vie, og at forberede sig dertil. Et lykkeligt Tilfælde bragte den fordringsløse unge Pige hurtigere fremad, end hun havde vovet at formode. Den alvorlige Alfieri's heroiske Tragedier behagede ikke længer paa Scenen; Modesmagten havde vendt sig fra dem til de smaa franske Stykker, der ligesom en ægyptisk Græshoppesværn oversvømme hele Europa: da fremstod ganske uventet Marochesi, Italiens første Tragiker, igjen i en Tragedie af Alfieri, og med et saa uhørt Held, at det gif her ligesom senere med Rachel i Paris: de mange Smaathyanner blev forjagne fra Scenen, og den fordrevne Digterkonge indsattes igjen i alle sine naturlige Rettigheder. Af denne udmarkede Kunstner lærte den unge Sangerinde denne talende Mimik og denne følelsesfulde og gribende Declamation, som vi ogsaa hos os have beundret i anden Akt af Lucrezia Borgia og i Gemma di Vergy, og hun selv erindrer det endnu med Stolthed, at han ved en Præisuddeling tilskendte hende Præmien fremfor alle sine Elever. Paa samme Tid dannede Neapolitaneren Giuliani hendes sonore Stemme